

**Φασούλης και Περικλῆς,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Η.-Τί θά μου 'πῆς, βρέ Φασούλη;

Φ.- Δὲν ξέρω νέα διόλου και ἀφῆσέ με ἡσυχο, κανάγρα τοῦ διαβόλου.

Π.-Μὰ πρέπει κάτι νά μου 'πῆς, προτοῦ νά πέση ξύλο, ἀλλῶς τί θά κάνωμε και πῶς θά 'βῆγ' τό φύλλο;

Φ.-Ἄν θέλῃς γιά τοῦ Ναυτοσυγιέ τούς γάμους νά σοῦ 'πῶ πάει καλά, βρέ Περικλῆ, ἀλλῶς σιωπῶ.

Π.-Ἄς εἶναι 'πές μου και γι' αὐτούς καμπόσα,

γιατί ὡς τώρα μ' ἔσκασες μ' αὐτόν τόν Διηγητήν, [μεπεχλιδάνη]

Ἐκείνον πάντα κοπανῆς και τὰ πολιτικά

και δὲν μου λῆς και τίποτα κοσμοκοινωνικά.

Φ.-Θέλεις λοιπὸν νά σοῦ εἰπῶ τοῦ Ναυτοσυγιέ τὸν γάμο;

Π.-Ἄσους ἐκεῖ!.. νά μου τὸν 'πῆς.. τί διάβελο νά κάμω.

Φ. αὐτὸ τὸ ζήτημα, μωρέ, πολὺ μ' ἐνδιαφέρει...

Π.-Ἦτο Λυκόφωσ, Περικλῆ, ἡ ἡμέρα μεσημέρι,

ἔταν ὁ Πρά-Δι-Ναυτοσυγιέ, ὁ Πρέσβυς Ἰσπανός,

'καμάρωνε κ' ἐρούσκωνε σὰν τσαλαπετεινός,

κ' εἰσῆλθ' ἐντὸς τῆς Δυτικῆς ἐκείνης Ἐκκλησίας

μετὰ τῆς μελλονύμφου του, τῆς νέας Μαρκησίας,

φορῶν ἃς Πρέσβυς εὐγενῆς και Ἰσπανός πολίτης

στολήν τῶν πάλαι ἱπποτῶν τῆς Μάλτας ἢ Μελίτης,

τούτῃσι μπλοῖζα κόκκινη και μπλέ βρακί κοντὸ

μὲ μαύρια κάλτσαι, Περικλῆ, και μ' ἕνα τρικαντὸ,

ὀπίσω του δ' ἐκρίμετο λευκὸς ζουρλομανδύας

πρὸς ἐκπληξὴν και θαυμασμόν τῆς ἑλῆς συνοδείας,

αὐτόν δὲ τὸν μανδύαν του, ποῦ εἶναι ἠθασυρός,

περικέσκει ἐπίσθεν δλόμαυρος σταυρός.

Ἐν τούτοις 'στὰ καθέκαστα προτοῦ νά προχωρήσω

και τὴν γαμήλιον πομπὴν λιπῶς σοῦ ἱστορήσω,

πρέπει νά μάθῃς, Περικλῆ κ' ἀγαπητὴ κολληγά,

πῶς ἱπποτῶν συντάγματα ὑπάρχουν οὐκ ὀλίγα,

ἱππότης Οἴκου Ἐρυθροῦ και Στρογγυλῆς Τραπεζῆς,

ἔποσ μὲ τούτους εὐκόλα δὲν εἰμπορεῖ νά παίζῃς,

ἱππότης κάθε χρώματος και σχήματος συνάμα,

μὲ ἄλλους λόγους ζευκεϊκῆς και φρονιμάδας κράμα,

ἱππότης κάθε πείσματος και ἰδιοτροπίας,

τῆς Μάλτας κ' ἄλλων πόλεων και τῆς Σεροκαμπίας·

εἰς τοσοτὸ δὲ τὸ μέγιστον και τελευταῖον τάγμα,

ποῦ εἶναι, ὡς γνωρίζομεν, και ὄνομα και πρῆγμα,

ἀνήκουν κ' εἶσι Ἑλληγες ἄγροοι ἐκ βουλμίας

δὲν ἤλθαν εἰς συνάφειαν μὲ Κεντρικοῦς Ταμίαις.

Ἐν κῆρῃ δὲ ἀστράπτουσα και βριθουσα χαρίτων

ὡς νύμφη τις τῆς Καλυψοῆς εἰφαίνοτο πῶς ἦτον,

και τὴν εἰσῆγα τὴν λευκὴν τῆς ἐξαιρέτου νέας

ἐκόσμου ἄνθη, Περικλῆ, και φύλλα λεμονίας,

κ' ἐγῶ τῆς εἶπα ἑλεμονιά, δὸς μου λεμόνι ἕνα,»

κ' ἐκείνη μου ἀπήντησε ἀτάχῳ τοῦ Πρά δοσμένα.

Ἦτο δὲ κόσμος τῆς πομπῆς, τῆς ἀληθῶς σπανίας,

κ' ὁ Ναπολέων Θεωδωρῆς, ἱππότης Γορτυνίας,

μετὰ παντός περιφανοῦς τοῦ Στέμματος Συμβούλου,

ἐκτός ἐνός, βρέ Περικλῆ, τοῦ Γεροκωστοπούλου.

Ἐν τούτοις ὅμως ἤρχοντο κατόπιν πρὸς τοῖς ἄλλοις

πολλοὶ τῆς νύμφης συγγενεῖς, ὁ ἕνας κ' ἄλλος Ράλλη,

πᾶς διπλωμάτης ντιστεγκὴ και γνήσιος ἱππότης,

ὁ Βουρβουῆ, ὁ Σεβαλιέ, ὁ Χένκελ, ὁ Δουριώτης,

ὁ Κούν, ὁ Μόραλτ, και λοιποί, γεμάτοι μὲ χρυσοῦ,

κ' ἡ Ζηνοβία, Περικλῆ, κ' ἡ Φόφω τοῦ Κρασοῦ,

και ἄλλο πλῆθος ἀρετῶν ἀφράτου ποδογύρου,

ἡ Μόνρο και ἡ Βέσδιλεν μετὰ τῆς Ἀναργύρου,

οὐ μὴν και μία Ἰσπανίς και μερικαῖς Σενιόραις,

κ' ἡ Ὀλανέσκου, Περικλῆ, και τοῦ γιαιτοῦ ἡ κόρα,

κ' ἡ παντρεμμένη ἀδελφῆ, ποῦ ἔχει τὸν Καμάρρα,

ὁ Ἀραγγούρας ὁ γνωστός κ' ἡ σάρα και ἡ μάρα.

Μόλις δ' ἐγνωσθῆ ὁ κοινὸν τὸν γάμου τὸ χαμπεῖ

κ' ἀπὸ τῆς Πάλας πλάκωσαν πολλὰς μὲ τὸ τσεμπέρι

και ἄλλαις μὲ τὰ τσόκαρα και κόκκινο φακιόλι,

και ὅτῃ στιγμῇ ἐγέμισε ἡ Λεωφόρος ἑλη

μὲ πλῆθος ποικιλόμορφον, πατεῖς με και πατῶ σε,

ἤκούοντο δὲ σχόλια και συζητήσεις τόσαι,

κ' ἐσκέπτετο ἡ καθεμιά τῶν Ἀθηνῶν Σενιόρα,

ποῦ ὄντως τὴν ἀδίκησε ἡ τύχη της ὡς τώρα,

πῶς εἰμπορεῖ και τσόκαρο ν' ἀφήσῃ και τσεμπέρι,

νά βάλῃ δὲ κανέναν Πρά Μαρκησιον ὁτὸ χέρι,

ἢ ἄνὰ κυρία νῦν γενῆ και δέσποιν Ἀραγγούρα

και πάντα νά λυγίεται σὰν λυγιστὴ μαγκούρα.

Ἄλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ Πρά, καθὼς ἡ Βίβλος γράφει,

ἀνάγεται ὁτῶν ἱπποτῶν τῆς Μάλτας τὸ συνάφι,

κ' ἔλ' οἱ Μαλτέζοι πλάκωσαν κυπλόλυτοι μὲ φόρα

και μεταξύ τῶν ἄρχισε νά παίζεται ἡ μόρα.

Ὁ σκύλος τὸν ἀρέντην κ' αὐτὸς τὸν σκύλο χάνει

μὰ κ' ὁ Θανάσης ἦν ἐκεῖ, ὅπου μπαστούνια φτείνει

λοῦζὰ τὴν νύμφην θεωρῶν και ξεροκαταπίνου

και κάποτε σιλοσοφῶν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων.

Ἐνθ' δὲ χάσκον κ' ἐκθαμβοὺν τὸ πλῆθος ἐθεῶτο

κ' οἱ μοσχολάγκες ἔκαναν τὸν κόσμο ἄνω κάτω

και τὸν ταίγρων ποῦ και ποῦ ἐμάδευαν τῆς γόπαι

προσῆλθε κ' ὁ Νικόλαος, ὁ ῥέκτης Βασιλόπαις,

μαζὶ μὲ τὸν Γεωργιον, τὸν σεβαστὸν πατέρα του,

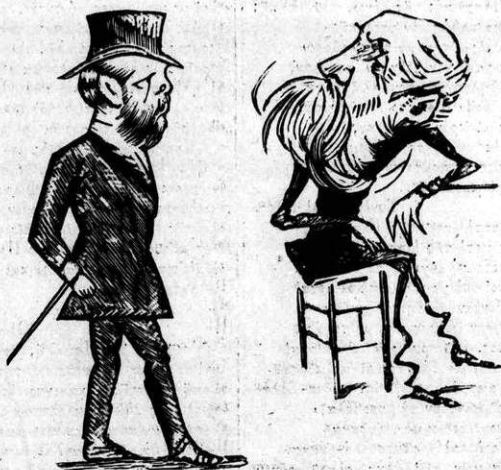
ποῦ πάει ὅτῃν Δελείλιαν νά πάρῃ τὸν ἄερα του.

Ὅπότεν ἔφθασαν λοιπὸν οἱ σεβαστοὶ κομπάρσοι

ἡκούσθη ἄλὰ Φράγκικα τοῦ γάμου τὸ προπάρρι,

ὁ δὲ Δὸν Παῦλος ὁ παππᾶς μετὰ τοῦ Δὸν-Ριζέλη

εὐχᾶς μεγάλας ἄρχισε ὁτὸ ζευγος ν' ἀπαγγέλλῃ,

Δήμαρχόν μου, Νικολάκη, θά σ' ἐβάπτιζα προθύμως,
ἀλλ' ἀνάγκη ν' ἀπομείνη ἀνεξάρτητος ὁ Δήμος.

κι' ἐφάλλετο βαρὺ βαρὺ τὸ Ντόμινο μπαμπάσκο,
χωρὶς νὰ ἔχουν στέφανα εἰς ἀσημένιο δίσκο·
ἐνῶ δὲ τὸ ἀρμόνιον δὲν ἔπαυε νὰ παίζει
ἀπ' ἐξω κι' οἱ ζυγπολῦτοι ἐφώναζαν Μαλιτζοί
κι' ἐγίνετο πολὺ κακὸ καὶ χαλασμός Κυρίου,
ὅταν ἐβγήκαν κι' οἱ στραβοὶ τοῦ Ὀφθαλματρείου,
ὁρῶντες τὰ γνόμωνα μὲ μάτια σὰν γαρίδα...

Π.—Τί κριμα τέτοια πράγματα σπου κι' ἐγὼ δὲν εἶδα!
Φ.—Στραβοί, κουστοί κι' ἀνάπηροι σ' τοῦ Ναντουγιέ

κι' ἐγὼ μὲ ἔλους ἐφαλλα τοὺς νυμφοκὺς θαλάμους,
τὸ δὲ πτωχὸ μου τὸ πεταί τὰ πάνδεινα ὑπέστη,
καὶ τί καλὰ, βρὲ Περικλῆ, ὅπου δὲν ἦτο ζέστη,
ἀλλῆως θά μᾶς ἐπιανε κακὸς ἐγκεφαλίτης
πρὸς χάριν τοῦ δημοφίλους ἱππότη τοῦ Μελίτης.
Ὅποταν δὲ ὁ Βασιλεὺς τὸ φῶσμά του πῆρε
ἀμέσως τότε τοῦ Ναοῦ ἠγοήθησαν αἱ θύραι,
καὶ τὸ μπουλοῦκι ὄρμησε ὡς μεθύσθην ἐκ νίκης,
καὶ πρῶτος πρῶτος, Περικλῆ, ἐμπῆκε ὁ Λαμπίκης,
συμμαθητὴς τοῦ Ναντουγιέ καὶ φίλος ἐκ τῶν πρώτων,
καθὼς ὁ ἴδιος ἔλεγε εἰς ἄσους τὸν ἠρώτων.

Τότε δὴ τότε ὁ καθεὶς ἐκ μέσης συνεχάρη
ἐκείνο τὸ ἐπίσημο καὶ διαλεκτὸ ζευγάρι,
κι' ἐνῶ ἐδόσα τοῦ γαμπροῦ τὸ χράνος ὁ Λουριώτης
ἐφώναξ' ἕνας γαλατᾶς, ἴψηλός Λαοδορικός :

«Γεῖά σου ἀπέντη κύρ γαμπρὲ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους
[πρίτσι,

εἶγες δὲν εἶγες, ὁρὲ Πρᾶ, μᾶς ἔπηρες τὸ κορτίσι.»
Κι' ἐγὼ τοὺς ἐπλησίασα, χωρὶς τὸν Πρᾶ νὰ ξέρω,
καὶ ἀρχισα Ἰσπανιστὶ τοιαῦτα νὰ προφέρω :

«Κόμο ἐστά, μούι σενίρ; τί κάνετε τούτέστι;
πῶς εἰσθε ἴστην ὕγειαν σας; πῶς πάτε ἀπὸ ζέστη;
ἐκεῖνος δὲ, βρὲ Περικλῆ, μὲ μοῦτρο γελαστό
μούι εἶπε αμούτσας γράθιας, σᾶς κατευχαριστῶ.»

Νόμπλε, τοῦ λέγω, Μαρκούεις μὲ τέτοια Μαρκούεσα,
ποῦ ἔχεις καὶ τὸν τρόπο σου καὶ τῆς ζωῆς τὰ μέσα,
ἐς τὰν τρέ νόμπλε, δηλαδὴ μεγάλος καὶ πολὺς
κόμο ἐλ ρέι, δηλαδὴ καθὼς οἱ Βασιλεῖς,
καὶ πάντα σὺ βρουστέ θᾶ εἶμαι ἰδιός σας,
δοῦλος, φρουρός, ἀκόλουθος, πιστὸς Γραμματικὸς σας,
κι' εἶθε φελίθ, εὐδαίμονα τούτέστι, νὰ σᾶς ἴδω,
ὡ φίλε μου ἀγαπητέ, ἀμίχο μικερίδο.

Ἐν τούτοις σᾶς παρακαλῶ μὲ πάλλουςαν καρδιάν
αὐτὴν τὴν ἔκτακτον στολὴν καὶ τὸν λευκὸν μανδύαν
νὰ δώσετε, Μαρκῆσι, σὰν ἔλθη καρναβάλι
καὶ σ' τὸν ἱππότην Φασουλῆν μὲ μῆρα νὰ τὸν βάλῃ,
γιὰ νὰ σᾶς ἔχω πάντοτε κι' ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά μου
σ' τὴν φλογεράν μικροβαθὸν, τούτέστι ἴστην καρδιά μου.
Τοιαθὰ εἶπα, Περικλῆ, κι' ἐλληνικά καμπόσα
καὶ στρέφω πρὸς τὴν σύζυγον, τὴν εὐγενῆ Ἑσπόσα,

κι' ὡς Ὀμπρε, ἦγον ἄνθρωπος, ποῦ ἀπὸ κόσμου ξέρω, τῆς βγάζω τὸ καπέλο μου, τοῦτέστι τὸ Σουμπρέρο, κι' Ἀμπλα Οὐστὲ Ἰσπανικῆ; τῆς λέγω, ποῦ θὰ πῆ: «μίλειτε τὰ Ἰσπανικὰ καθὼς τὸν τσελεπή;» κι' ἀφοῦ πῆχθην κι' εἰς αὐτὴν ἀνέβηλον εὐδῖαν ἐζήτησα κι' ἐκ μέρους τῆς τὸν ποιητὴν μανθῶαν, κι' Ἄστα λά βίστα, δηλαδὴ ὄρεβουάρ τῆς εἶπα, ἐνῶ τὸ πλῆθος ἴστον Ναὸν εἰμῖναιτο κι' ἐκτύπα, καὶ ἄνω κάτω ἔτρεχε μὲ ἱερὸν δαιμόνιον, καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ σπάσῃ τὸ ἄρμόνιον καὶ ἴσ' ὅτ' ἐξῆς ν' ἀκούεται παράττονεν τὸ μέλος... Π.-Μ' εἰλόσασαες, βρε μασκαρᾶ...

Φ.— Συνέχεια καὶ τέλος.
Ἐξῆλλον οὖν χειροπιαστὰ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας ὁ εὐγενὴς Μαρκήσιος μετὰ τῆς Μαρκήσιας, κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεξε κι' εὐχρητὴ τὰ εἰκότα καὶ νὰ περάσουν καὶ οἱ δὲ χρυστὴ ζωὴ καὶ κότα. Ἄλλ' ἔταν εἰς τὴν ἄμαξαν ἀνέβη τὸ ζευγάρι πολλοὶ ζητιάνοι ἐσπευσαν ἐμπρὸς του μὲ ταγᾶρι, κι' ἐκεῖνος ὁ παράλυτος, ποῦ τριγυρᾶ μὲ σπῖρατα, καὶ ὁ καθὲς τοὺς ἔτρανε μὲ δάφνας καὶ μὲ μύρτα, κι' ἦτον Ἐρνάνης ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη Δόνα-Σόλα, καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ βροντοῦν τὰ πυροβόλα, μαλλιά κουδάρια ἔγιναν ἐκεῖνοι μὲ τὰ φράκα κι' ἡ φουτανέλα ἡ λερὴ καὶ ἡ φουφὸ λά-βράκα, κι' ἐν μέσῳ τῶν ἀλαλαγμῶν, τῆς ἰάλης καὶ τοῦ κρότου ἐφάνησαν κι' οἱ πρόγονοι τοῦ Ἰσπανοῦ ἱπτότου,

ἦγον ὁ Δόν-Σαλουστῖος κι' ὁ λαβρός Ρούι-Βλάς, κι' ἐνὸς πτωχῷ στραγαλατζῆ τοῦ πῆπει ὁ ταβλάς, κι' οἱ μοσχομάγκες χύνονται, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, κι' οὐδὲ λουκοῦμι τοῦμινε, παστῆλι καὶ στραγάλι. Τοιοῦτος γάμος, Περικλῆ, δὲν ἔγινε ὡς τώρα, θαρρεὶς πῶς ἦσαν Κούλουμα κι' ἀνεστατώ ἡ χώρα καὶ ἦλεν κάθε μουσικὴ τῶν Ὀρρανοτροφῶν νὰ ψάλλῃ τὸν ὀμέναιον τῶν θαλερῶν νυμφῶν, καὶ τροβαδούροι τῶν ὀδῶν καὶ βιολιτζῆδων σπείρα κι' ὁ Κρητικὸς ὁ Μανουλιὸς μὲ τὴν γλυκερὰ του λύρα, ἂν δὲ ὁ Πρωτοκάθεδρος, υἱὸς τῆς μουσικῆς, δὲν ἔπερνε τὰ ὄργανα τῆς Φιλαρμονικῆς, τὸ φλουγκελχορν, τὸ βόμβαρδον, καὶ τᾶλλα ποῦ εἰξεύρει καὶ ὅτῃς Π ρ ω τ α εἰμπορεῖς τὸ φύλλον νὰ τὰ εἰρηρῆ, θὰ ἔτραβουσε καὶ μ' αὐτὰ ὁ Πρᾶ τὸν διάβολό του καὶ βέβαια θὰ ἔχανε ταῦτί καὶ τὸ μωαλό του.

Π.-Ἀκόμη λές;
Φ.— Ὑπομονή...
Π.— Ὡς πόση πιά θὰ κάνω;
Φ.— Ὑπομονή, βρε Περικλῆ, καὶ εἰς τὸ τέλος φθάνω, γιὰ τὸ Πρᾶ ὁ ἀμαξῆς ἐκέντησε τοὺς ἴππους κι' ἐπῆγαν ὅτῃς Ρικάκενας εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους, ἐκεῖ δὲ τοὺς ἐθώπευσε λεπτῶν ζερφῶν αἴθρα, κι' ἐπέρασαν αὐτοὶ καλά κι' ἡμεῖς κακὰ καὶ μαῦρα. Π.-Μωρὲ θὰ φῆς μπαγλάρωμα ὅπου θὰ πῆσης χάμω, γιὰ τὴν ἀλήθεια μουβγαλες τὴν πίστι μὲ τὸν γάμο.

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ἐκεῖνο τὸ κατάστημα Βασιλῆ τοῦ Κασδῶν, ὅπου ὅτ' ὀπῆι βρίσκειται τὸ Λάμπου ἀκόπιτα, εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὀδὸν τὰ μέτρια μαζ' ἰαμβόνει καὶ μὲ στολίδι χίλια δὲ φεγγόβολοι γεμάτοι. Θαύμα ἰδέσθαι ἀληθῆς! ... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι! ... μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο αἱ Ἀθῆναι, κι' ἐν γιλασθῆς κχιμῆ φορὰ ἀπ' ἔξω νὰ περάσης ἐμῶς μέσῳ θὰ βοεθῆς καὶ κἄτι θ' ἀγοράσης, κι' ἐν εἰσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασσιδιέρης τότε θὰ φύγῃς μοναχὸ καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πάρῃς. Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸ, γιὰ τ' εἶναι κριμα κι' ἄδικο ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

Τὸ ἔριστον Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδη ἐν ἀγγελαμ εὐχάριστον πραγματικὸς μᾶς δίδει, πῶς δηλαδὴ ἐπιστήσης μεγάλα Πρακτορεῖα καὶ Ὑποκαταστήματα παντοῦ τοῦ Βασιλείου, διὰ ν' ἀδείξῃ ὅτω πᾶς καὶ ἡ κικλοφορία ἐκἄπου περιοδικὸ καὶ ῥόλλου καὶ βιβλίου. Κι' ὅστις ποθεῖ τὸ ἔργον του πωλοῦμενον νὰ ἰδῇ συννοεῖται δι' αὐτὸ μὲ τὸν Κωνσταντινίδη.

Τοῦ ἀκαμάτου Ραγκαθῆ τὸ μέγα Λεξικόν, ἐκεῖνο τὸ περίφημον Ἀρχαιολογικόν, ποῦ πρὸ καιροῦ κομψότατα καὶ τακτικῶς ἐκδίδει τόνομαστὸν Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδη, ἀγγέλλομεν μετὰ χαρᾶς πῶς εἰς τὸ τέλος φθάει κι' ἄς τρέξῃ πᾶς φιλομαθῆς χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃ.

Τῆς ἱστορίας Ἀθῆνῶν Μνημεῖα βγάσαν κι' ἔλλα, τωδῶντι περισπούδαστα, πολύτιμα, μεγάλα. Δημήτρης ὁ Καμπούρογλου τὰ γράρει πρὸ πολλοῦ, κι' ἐδὴ ἀπλήτως πάντοτε διαβάσκονται κι' ἄλλοι πρὸς οὐκ εὐκαταρρητόν του γράφροντος τιμᾶν, καὶ μὴ λυπῶσθε δι' αὐτὰ γενναίαν συνδρομῆν.

Ἐστὴν νέαν ἱστορίαν τοῦ τρένοντος Αἰῶνος εἰσαγωγή σπουδαία τοῦ Παύλου Καρολίδη, ποῦ φρονεῖται καὶ εἶναι εἰς τὰ τοιαῦτα μόνος κι' οἱ Ἀσιανολόγοι τὸν ἔχουν γὰ στολίδι. Θ' ἀναγκωσθῆ καὶ τοῦτο παντοῦ μετ' ἀπληστίας: ἴσ' ὅτ' Βιβλιοπωλείον πωλεῖται τῆς «Ἐστίας».

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν εὖς κάνω — κἄς ὅτ' ὀπῆι μου ἀνέθη,
ὅτῃς Νεαπολεὶ ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνηρῆι,
μὲ τενδοχῆλιε ἔσθη, — ὅδ' ὅτ' ἰδοὶ τρεῖς ἴσ' ἔθι,

μὲ ἱκμιον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' αἰσδορῆ,
καὶ μὲ χῆρα δίχως ἄδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.